

Sinun armosi ulottuu taivaisiin

”Herra, minä ylistän sinua kansojen keskellä, minä laulan kaikille kansoille sinun kiitostasi. Sinun armosi ulottuu taivaisiin, sinun uskollisuutesi ylös pilviin.” (Ps. 57:10, 11.)

Avaintekstit:

Ps. 136;
Ps. 51;
Ps. 130;
Ps. 113;
Ps. 123.

Psalminkirjoittajat tajuavat olevansa hengellisesti köyhiä. Heillä ei ole mitään hyvää annettavana Jumalalle: heissä itsessään ei ole mitään sellaista, mikä tekisi heidät kelpollisiksi Jumalan pyhän valtaistuimen edessä (Ps. 40:18). He ymmärtävät, että he, kaikkien meidän muiden tavoin, tarvitsevat armoa - Jumalan armoa.

Toisin sanoen he tarvitsevat evankeliumia.

Psalmeissa korostetaan, että ihmiset ovat täysin riippuvaisia Jumalan armosta. Onneksi Jumalan armo on ikuista. Tästä todistavat sekä Jumalan luomakunta että Jumalan kansan historia (Ps. 136). Ikuisen Jumalan edessä ihmisen elämä on katoavaa kuin ruohon, mutta Jumala säälii ihmisiä ja uudistaa heidän voimansa (Ps. 103:3, 5, 15), ja hänessä ihmisillä on lupaus ikuisesta elämästä.

Jumalan kansa saa lohtua siitä, että Herra on uskollinen liitolleen. Kansan pyynnöt, nousevatpa ne millaisen ahdingon keskeltä tahansa, ovat usein täynnä toivoa, sillä ne on suunnattu myötätuntoiselle taivaan Isälle (Ps. 103:13; Ps. 68:6; Ps. 89:27). Tuoreet kokemukset Jumalan armosta ja rakkaudesta vahvistavat kansan päätöstä palvoa ja palvella Jumalaa eikä ketään tai mitään muuta.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 17.2.2024

IÄTI KESTÄÄ HÄNEN ARMONSA

Lue Ps. 136. Mikä on luvun keskeisin ajatus? Mistä psalmikirjoittaja löytää todisteet toistuvalla väitteellään?

Ps. 136 kutsuu Jumalan kansaa ylistämään Herraa hänen armostaan, joka näkyy luomakunnassa (Ps. 136:4-9) ja Israelin historiassa (Ps. 136:10-22). "Armo" (hepr. äsäd, 'luja rakkaus', 'armoon perustuva uskollisuus') kertoo Jumalan hyvydestä luomakuntaansa kohtaan ja hänen uskollisuudestaan Israelin kanssa tekemäänsä liittoa kohtaan. Psalmi osoittaa, että Jumalan valtava voima ja suurenmoisuus perustuu hänen lujaan rakkauteensa.

Herra on "jumalien Jumala ja valtiaitten valtias". Tämä heprean kielen vakiintunut ilmaus tarkoittaa 'suurinta Jumalaa' (ks. Ps. 136:1-3). Se ei tarkoita, että olisi olemassa muita jumalia, vaan että hän on ainoa Jumala.

Herran ihmeet, joita kukaan muu ei voi toistaa, ovat kiistaton osoitus hänen vallastaan (Ps. 136:4). Jumala loi taivaat, maan ja taivaankappaleet, joita pakanat palvovat (5. Moos. 4:19). Psalmi kuitenkin kiistävät pakanajumalien vallan, samoin kuin muidenkin tahojen, joihin ihmiset panevat luottamustaan. Ne ovat vain luomakunnan tuotteita, vain luotuja asioita - eivät itse Luoja.

Kielikuva Herran väkevästä kädestä ja ojennetusta käsi-varresta (Ps. 136:12, VKR) korostaa Jumalan voiman tehokkuutta ja hänen armonsa laajaa ulottuvuutta.

Jumalan armon luomisessa ja historian kulussa tulisi innoittaa hänen kansaansa luottamaan häneen ja pysymään uskollisena hänen liitolleen. Ps. 136 kertosäe "iäti kestää hänen armonsa" toistuu 26 kertaa, mikä vakuuttaa Jumalan palvelijat siitä, että Herra ei muutu, vaan toistaa menneitä hyviä tekojaan jokaisen uuden sukupolven kohdalla. Jumala muistaa kansaansa (Ps. 136:23) ja on uskollinen armoliitolleen. Usko Herran kestävään armoon on uskon ydin, johon kuuluu Herran edessä vaikenemisen ja katumuksen lisäksi riemullista palvontaa ja luottamusta.

Ps. 136 päättyy ajatuksiin Jumalan huolenpidosta koko maailmaa kohtaan (jakeet 23-26). Jumalan armo ei ulotu vain Israeliin, vaan koko luomakuntaan. Psalmi puhuu Jumalan pelastavan armon yleismaailmallisuudesta ja kehottaa koko maailmaa liittymään yhdessä Israelin kanssa ylistämään Herraa (ks. Luuk. 2:10; Joh. 3:16; Ap. t. 15:17).

LUO MINUUN PUHDAS SYDÄN

Lue Ps. 51:1-7. Miksi psalmista vetoaa Jumalan armon?

Kuningas Daavid vuodattaa sydämensä Herran edessä pyytäen syntien anteeksiantoa elämänsä hengellisesti synkimpänä hetkenä (2. Sam. 12). Anteeksianto on Jumalan poikkeuksellinen armon lahja, jonka hän suo suuren laupeutensa tähden (ks. Ps. 51:3). Daavid vetoaa Jumalaan, jotta tämä kohtelisi häntä, ei sen mukaan, mitä hän syntinsä tähden ansaitsisi (Ps. 103:10), vaan Jumalan armollisen, uskollisen ja myötätuntoisen luonteen mukaisesti (Ps. 51:3; 2. Moos. 34:6, 7).

Lue Ps. 51:8-21. Miten tässä kuvataan syntien anteeksiantoa? Mikä on Jumalan anteeksiannon tavoite?

Jumalan anteeksianto on muutakin kuin laillinen viattomaksi julistaminen. Se saa aikaan syvällisen muutoksen, joka ulottuu ihmisen minuuden sisimpiin osiin saakka (Ps. 51:8; Hepr. 4:12). Se saa aikaan uuden luomuksen (Ps. 51:12; Joh. 3:3-8). Heprean sana *bārā*, 'luoda', kuvaa jumalallista luomisvoimaa (1. Moos. 1:1). Vain Jumala voi *bārā*; vain Jumala voi saada aikaan radikaalin ja kestäväen muutoksen katuvan ihmisen sydämessä (2. Kor. 4:6).

Daavid pyytää, että hänet puhdistettaisiin iisopilla (3. Moos. 14:2-8; Ps. 51:9). Hänestä tuntuu, että hänen syyllisyytensä estää häntä tulemasta Herran kasvojen eteen, samoin kuin spitaalisilta oli kielletty tulo yhteisön pariin niin kauan kuin heidän saastaisuutensa tila kesti (Ps. 51:13). Daavid pelkää, etteivät uhrin voi palauttaa täysin hänen asemaansa Jumalan edessä, sillä ei ollut sellaista uhria, jolla olisi voinut sovittaa hänen harkitut syntinsä: aviorikoksen ja murhan (2. Moos. 21:14; 3. Moos. 20:10).

Vain Jumalalta ehdoitta saadun armon ansiosta Daavidin murtunut mieli ja särkynyt sydän kelpaisi uhrina ja palauttaisi Daavidin takaisin sopusointuun Jumalan kanssa (Ps. 51:18, 19). Daavidin pyyntö iisopilla puhdistamisesta osoittaa hänen halunsa palata Jumalan läsnäoloon.

Jos Jumala voi antaa Daavidille anteeksi aviorikoksen, petoksen ja murhan, mitä toivoa sinulla on?

**JOS SINÄ,
HERRA,
PIDÄT
MIELESSÄSI
SYNNIT**

Lue Ps. 130. Kuinka synnin vakavuutta ja syntisten toivoa kuvataan?

Psalmistan ahdinko liittyy hänen omiin sekä kansan synteihin (Ps. 130:3, 8). Ihmisten synnit ovat niin vakavia, että ne uhkaavat erottaa heidät Jumalasta ikuisesti (Ps. 130:3). Raamattu puhuu tuomiota varten säilytettävistä kirjoista, joihin synnit on merkitty (Dan. 7:10; Ilm. 20:12), ja siitä, miten syntisten nimet poistetaan elämänkirjasta (2. Moos. 32:32; Ps. 69:29; Ilm. 13:8).

Psalmista vetoaa Jumalan anteeksiantoon, jolla synnit voidaan pyyhkiä pois (Ps. 51:3, 11; Jer. 31:34; Miika 7:19). Hän tietää, että ”Jumala ei ole luonteeltaan vihainen. Hänen rakkautensa on ikuista. Hänen ’vihansa’ herää vain siitä, että ihminen ei arvosta hänen rakkauttaan. – – Hänen vihansa tarkoitus ei ole haavoittaa, vaan parantaa ihminen; ei tuhota, vaan pelastaa liiton kansa (ks. Hoos. 6:1, 2).” – Hans K. LaRondelle, *Deliverance in the Psalms* (Berrien Springs, MI: First Impressions, 1983), s. 180, 181. Huomaa: Jumalan valmius antaa synnit anteeksi innoittaa meitä kunnioittamaan häntä (Ps. 130:4; Room. 2:4); ei hänen kykynsä rankaista niistä. Aito palvonta perustuu siihen, että ihailimme Jumalan rakkaudesta luonnetta, ei siihen, että pelkäisimme rangaistusta.

Meidät on kutsuttu odottamaan Herraa (Ps. 27:14, VKR/RK 2012; Ps. 37:34, VKR/RK 2012). Heprean sana *qāwā*, ’odottaa’, tarkoittaa kirjaimellisesti venymistä. Sana on myös heprean toivoa tarkoittavan sanan juuri. Herran odottaminen ei ole passiivista antautumista kurjien olosuhteitten armoille, vaan toiveikasta ”venymistä” tai innokasta Herran väliintulon odottamista. Psalmikirjoittajan toivo ei perustu hänen omaan optimismiinsä, vaan Jumalan sanaan (Ps. 130:5). Uskollinen Herran odottaminen ei ole turhaa: pimeään yön jälkeen koittaa jumalallisen vapautuksen aamu.

Psalmikirjoittajan henkilökohtaisesta rukouksesta tulee koko yhteisön yhteinen rukous (Ps. 130:7, 8). Yksilön hyvinvointia ei voi erottaa kansan hyvinvoinnista. Ihminen ei siis rukoile vain itsensä, vaan myös yhteisön puolesta. Uskovina olemme osa yhteisöä. Se, mikä vaikuttaa yhteen, vaikuttaa kaikkiin yhteisön jäseniin.

Lue Ps. 130:3. Missä olisit, jos Herra pitäisi mielessään syntisi?

SUUREN JA ARMOLLISEN JUMALAN YLISTÄMI- NEN

Lue Ps. 113 ja 123. Mitä Jumalan luonteen kahta eri piirrettä luvuissa kuvataan?

Psalmit 113 ja 123 ylistävät sekä Herran suuruutta että hänen armoaan. Herran majesteettisuus ilmenee hänen nimensä suuruudessa ja hänen valtaistuimensa korotetussa sijainnissa, joka on kaikkien kansojen ja taivaiden yläpuolella (Ps. 113:4, 5; Ps. 123:1). ”Onko ketään Herran, meidän Jumalamme, vertaista?” (Ps. 113:5) on uskontunnustus siitä, ettei mikään voima maailmassa tai sen ulkopuolella voi haastaa Israelin Jumalaa.

Herra asuu saavuttamattomissa korkeuksissa, mutta hän on halukas nöyrytymään ja katsomaan ”alas maan syvyyksiin” (Ps. 113:6). Se, että Jumala asuu korkeuksissa, ei estä häntä näkemästä, mitä täällä alhaalla tapahtuu. Herran armo ilmenee hänen valmiudessaan olla mukana maailman asioissa ja pelastaa puutteenalaiset ja köyhät heidän vaikeuksistaan. Vaikka Herran asuinpaikka on kaukaisissa taivaissa, hänen antelias kätensä ei ole kätkeyty hänen palvelijoiltaan.

Koska Jumala on kaiken yläpuolella, voimme havaita Jumalan suuruuden ja huolenpidon selvästi vain hänen laupeuden ja myötätunnon teoissaan. Puutteenalaiset, köyhät ja sorretut voivat kokea omakohtaisesti Jumalan ylivoimaisen voiman hänen muuttaessa asioiden kulkua heidän hyväkseen. Korotettu Jumala ilmaisee suuruutensa käyttämällä voimaansa masentuneiden korottamiseen. Ihmiset ovat vapaita lähestymään Herraa, koska hänen suvereeni majesteettiutensa ja ylivoimaisuus eivät muuta sitä tosiasiaa, että hän on samalla myös heidän armollinen Luoja ja ylläpitäjänsä, ja että ihmiset ovat hänen palvelijoitaan, hänen rakkaita lapsiaan.

Palvontaa motivoi Jumalan suuruuden lisäksi myös hänen hyvytensä. Ylistämistä ei rajoita aika eikä paikka (Ps. 113:2, 3). Jumalan suuruus ja armo ilmenevät parhaiten Kristuksessa, joka oli halukas kumartamaan alas taivaasta ja kuolemaan ristillä nostaakseen langenneen ihmiskunnan (Fil. 2:6-8). Risti antaa meille suurimman synn palvella ja ylistää Jumalaa siitä, mitä hän on tehnyt hyväksemme.

Pohdi vielä ristiä ja sitä, mitä sen tapahtumat merkitsevät sinulle henkilökohtaisesti. Mistä Jeesus on sinut pelastanut? Miksi on niin tärkeää pitää risti päällimmäisenä mielessämme?

ÄLÄ UNOHDA, MITÄ HYVÄÄ HÄN ON SINULLE TEHNYT

Lue Ps. 103. Miten Jumalan armoa kuvataan tässä psalmissa?

Psalmi 103 luettelee Herran moninaisia siunauksia, joihin kuuluu "mitä hyvää hän on sinulle tehnyt" (Ps. 103:2), jotta sinulla olisi kukoistava elämä (Ps. 103:3-6). Nämä siunaukset perustuvat Jumalan armolliseen luonteeseen ja hänen uskollisuuteensa Israelin kanssa tekemäänsä liittoa kohtaan (Ps. 103:7-18). Herra muistaa ihmisen haurauden ja katoavaisuuden, ja hän säälii kansaansa (Ps. 103:13-17).

Muistamisella tarkoitetaan tässä muutakin kuin pelkkää kognitiivista toimintaa. Siihen sisältyy sitoutumista, joka ilmenee teoissa: Jumala vapauttaa kansansa ja tukee sitä (Ps. 103:3-13). Psalmin 103:11-16 voimalliset kuvat havainnollistavat Jumalan armon mittaamatonta suuruutta, jota voidaan verrata vain taivaiden äärettömään laajuuteen (Jes. 55:9).

Entä miten ihmisten tulisi suhtautua Jumalan laupeuteen?

Ensinnäkin heidän tulisi ylistää Herraa (Ps. 103:1, 2), sillä se on Jumalan siunaamista. Vaikka Jumala on kaikkien siunausten lähde, ihmiset voivat siunata häntä, koska alempiarvoinen voi siunata ylempäänsä kiittämällä ja ylistämällä häntä (1. Kun. 8:66; Job 29:13). Jumala siunaa ihmisiä antamalla heille hyvää; ihmiset siunaavat Jumalaa ylistämällä hänen hyvyttään, toisin sanoen kunnioittamalla häntä hänen armollisen luonteensa vuoksi.

Toiseksi ihmisten tulee muistaa Jumalan hyvyttä ja hänen liittoaan (Ps. 103:2; 18-22), aivan kuten Herra muistaa liittoaan kansansa kanssa ja sitä, miten haurasta tekoa ihmiset ovat (Ps. 103:3-13). Muistamisella on tärkeä osa Jumalan ja hänen kansansa välisessä suhteessa. Aivan kuten Jumala muistaa kansalleen antamansa lupaukset, samoin ihmiset ovat velkaa Jumalalle sen, että he muistavat Jumalan uskollisuuden ja vastaavat siihen rakkaudella ja kuuliaisuudella.

Edelliseen sopivat hyvin Ellen G. Whiten sanat: "Meidän olisi hyvä viettää joka päivä hiljainen hetki mietiskellen Kristuksen elämää. Meidän tulisi käydä se läpi kohta kohdalta ja mielikuvituksessamme elää sen jokainen vaihe, varsinkin viimeiset. Kun näin ajattelemme hänen suurta uhriaan puolestamme, tulee luottamuksemme häneen lujemmaksi, rakkautemme kasvaa ja me täytymme yhä enemmän hänen hengellään. Jos tahdomme kerran pelastua, meidän on opittava katumuksen ja nöyrytyksen läksy ristin juurella." (4AO 62.)

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Tie Kristuksen luo*, s. 13–17.

Psalmeissa Israelin juhliessa Jumalan iankaikkista rakautta kansan äänet yhtyivät yhtenä kuorona toistamaan kertosäettä ”läti kestää hänen armonsa” (Ps. 106:1; 107:1; Ps. 118:1–4, 29; Ps. 136). ”Jumalan ylistämättä jättäminen merkitsisi sitä, että ihminen on unohtanut kaiken sen hyvän, mitä Jumala on tehnyt, eikä arvosta hänen lahjojansa. Vain ne, jotka ylistävät, eivät unohda. Jumalan ajattelevainen tai hänes-tä puhuminen ei ole vielä hänen ylistämistään. Ylistys alkaa siitä, kun ihminen tunnustaa Jumalan majesteettiuden ja hänen tekonsa ja vastaa hänen hyvyyteensä, armoonsa ja viisauteensa ihailevalla palvonnalla.” - Hans LaRondelle, *Deliverance in the Psalms*, s. 178.

Jumalan kestävän armon juhlallinen tunnustaminen saa vielä syvemmän merkityksen, kun muistamme, että Jumalan äsäd - hänen liitossaan pysyvä laupias rakkautensa ja uskollisuutensa - säilyy lujana ja muuttumattomana silloinkin, kun ihmiset tekevät syntiä ja kapinoivat Jumalaa vastaan.

”Me olemme tehneet syntiä häntä vastaan emmekä ansaitse hänen suosiotaan, mutta kuitenkin hän itse on kehoittanut meitä esittämään tuon pyynnöistä ihmeellisimmän: ’Älä hylkää, nimesi tähden! Älä anna kunniasi valtaistuinta häväistäväksi; muista, älä riko, liittoasi meidän kanssamme” (Jer. 14:21). Kun tulemme hänen luokseen tunnustaen arvottomuutemme ja syntimme, hän on sitoutunut kuuntelemaan huutoamme. Hänen valtaistuimensa kunnia on vakuutena siitä, että hän täyttää meille antamansa sanan.” (KV 102, 103.)

Kokemus siitä, että Jumala on ollut hänelle armollinen (Ps. 103:2), rohkaisee psalmikirjoittajaa sanomaan: ”Herra tekee vanhurskaita tekoja ja hankkii oikeuden *kaikille* sorretuille.” (Ps. 103:6, RK 2012; kursivointi lisätty.) Psalmikirjoittajan lopullinen tavoite sillä, että hän antaa henkilökohtaisen todistuksensa ja ylistää Jumalaa tämän armosta hänen elämässään, on se, että hän voisi vakuuttaa myös muut Jumalan laupeudesta, että hekin voisivat avata sydämensä Jumalalle ja vastaanottaa hänen pelastavan armonsa sekä ylistää häntä (Ps. 9:12, 13; Ps. 22:23–28; Ps. 66:16).

Keskustelunaihe:

1. Kuinka sovitamme yhteen ajatukset siitä, että Jumala antaa synnit anteeksi ja että hän tuomitsee meidät synneistämme?